28è FESTIVAL de MÚSIQUES de TORROELLA de MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 26 d'agost de 2008

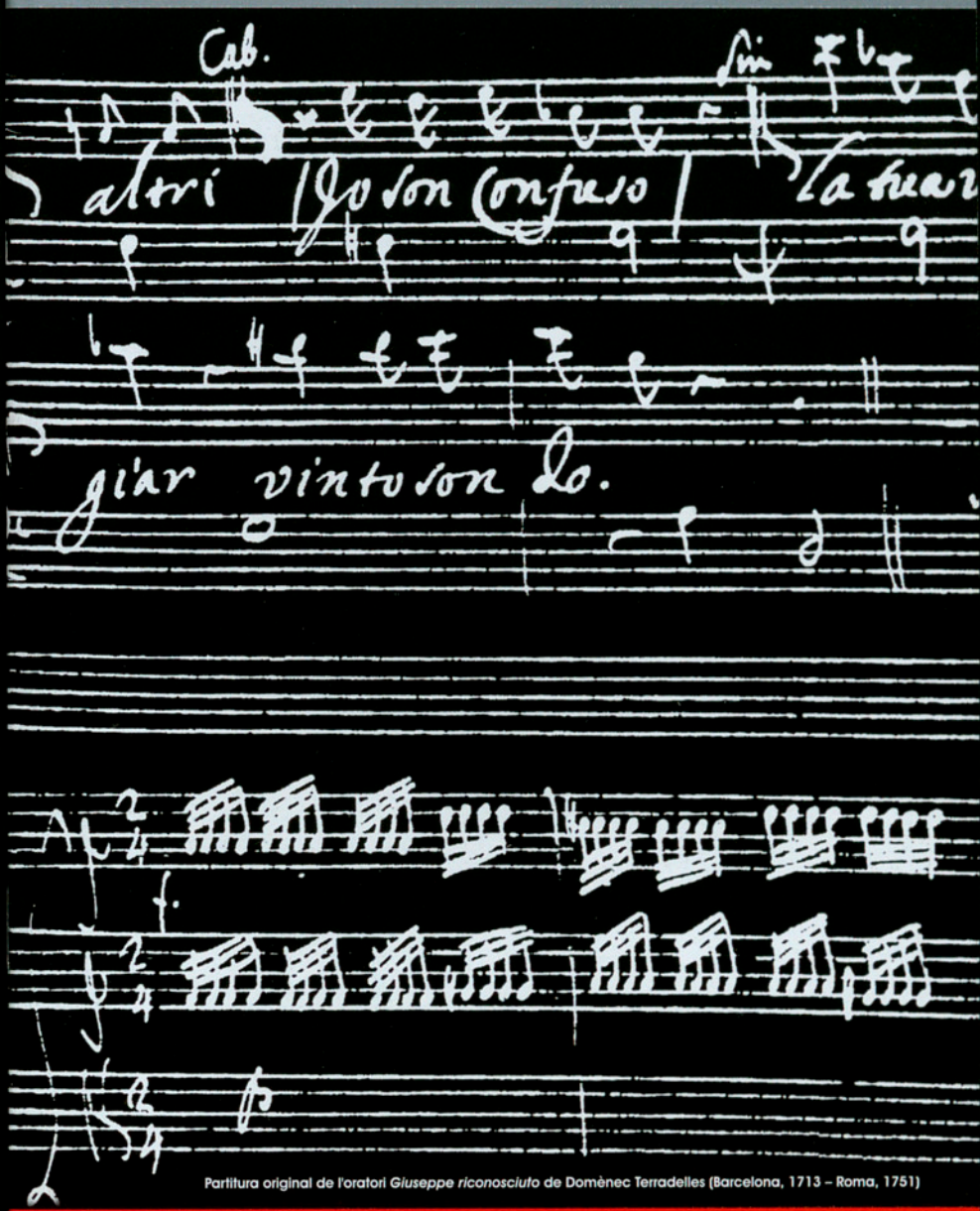

Partitura original de l'oratori *Giuseppe riconosciuto* de Domènec Terradelles (Barcelona, 1713 – Roma, 1751)

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Ukiyo-e

Imatges d'un món efímer

Gravats japonesos dels segles XVIII i XIX
de la Bibliothèque Nationale de France

LA PEDRERA

Exposició del 17 de juny al 14 de setembre

Passeig de Gràcia, 92. Barcelona
De dilluns a diumenge. Entrada gratuïta
Tel. 902 400 973 – obrasocial.caixacatalunya.es

BnF
Bibliothèque nationale de France

CAIXA CATALUNYA
OBRA SOCIAL

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Dissabte 2 d'agost

CONCERT 06

22.00 h / Església Parroquial de Sant Genís

ELS CAPRICIS DEL *CAVALIER* MERULA
CANÇONS D'AMOR DEL SEICENTO

LA CARAVAGGIA
GUADALUPE DEL MORAL, violí
DANIEL ZAPICO, tiorba
PAU MARCOS, viola de gamba
JOAQUIM GUERRA, baixó
JORDI GIMÉNEZ, sacabutx
DANIEL ESPASA, orgue i clavicèmbal
MARTA INFANTE, mezzosoprano
LLUÍS COLL, corneta i direcció

Dario Castello: *Sonata decimasesta/* **Tarquinio Merula:** *Un bambin che va alla scola/ Folle é ben che si crede/* **Giovani Battista Fontana:** *Sonata seconda/* **Tarquinio Merula:** *Chi vuol ch'io m'inamori; Sempre lieta gioconda e brillante/* **Biagio Marini:** *Passacalio a 3 i a 4/* **Tarquinio Merula:** *Non ha'l regno d'amor / El me tira nott'e di/* **Andrea Falconieri:** *Batalla de Barabaso yerno de Satanás/* **Tarquinio Merula**: *Hor ch'é tempo di dormire*

PRODUCCIÓ DEL FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA DE MONTGRÍ

PER A MÉS INFORMACIÓ, CONSULTEU EL WEB
www.festivaldetorroella.com

Programa

Primera Part

Dario Castello
(primera meitat del s.XVII)

Sonata decimasesta

Tarquinio Merula
(1590/95 - 1665)

Un bambin che va alla scola

Folle é ben che si crede

Giovani Battista Fontana
(?1589 -?1630)

Sonata seconda (pub. pòstuma: 1641)

Tarquinio Merula

Chi vuol c'hio m'inamori

Sempre lieta gioconda e brillante

Segona Part

Biagio Marini
(1594 - 1663)

Passacalio a 3 i a 4

Tarquinio Merula

Non ha'l regno d'amor

El me tira nott'e di

Andrea Falconieri
(1585/6 - 1656)

Batalla de Barabaso yerno de Satanás

Tarquinio Merula

Hor ch'é tempo di dormire

Comentari del programa

La Caravaggia i Marta Infante presenten un programa al voltant de la música vocal profana de Tarquinio Merula, amb una sèrie d'interludis instrumentals d'altres compositors italians contemporanis seus, sobretot de l'anomenada escola veneciana.

Aquest repertori ens situa de ple en el panorama musical italià de la primera meitat del segle XVII, o sigui, al cor de la regió i les capes socials musicalment més avançades del seu moment a Europa; terreny i laboratori on s'operaven els principals canvis que havien de constituir la forja del llenguatge, l'estil i les tècniques –compositives i interpretatives- del Barroc. Foren els moments i la circumstància històrica en què, mercès a la coincidència d'uns mecenes àvids de o permissius amb les modernitats, un notable desenvolupament dels instruments i de les possibilitats interpretatives, una impremta musical que va poder ser activa en una societat que consumia els seus productes i, entre altres factors, uns compositors – instrumentistes (o a la inversa) capaços i disposats a fer evolucionar l'escriptura musical, que es donà el salt que obria un gran cicle estètic que duraria un segle, si no més.

Perquè, si en el terreny de la música vocal s'estava fent –sobretot de la mà de Tarquinio Merula- el gran pas cap a la fixació de formes i gèneres com la cantata, i cap a la diferenciació de l'ària i el recitatiu, més enllà d'això, s'estava forjant, per primer cop a Europa, un estil pròpiament instrumental. Per primera vegada aquests compositors –excel·lents coneixedors dels seus instruments, atès que alguns eren instrumentistes abans que autors- es situaven en la tessitura d'aconseguir construir unes peces d'unes dimensions si més no comparables a les de la música vocal del moment, però sense que aquesta dimensió vingués donada per un text, projectant-se molt més enllà de la dimensió *natural* de la frase musical, i cercant quelcom de més sòlid que les formes de rerefons improvisatori provinents del Renaixement. I això adquirí una projecció històrica que transcendí de molt el Barroc, es situà al cor de la societat europea, i arriba als nostres dies. Era així com, sense abandonar, de moment, procediments com els baixos obstinats, posaren els fonaments de la sonata, amb tots els requeriments tècnics i arquitectònics que això suposava mentre, simultàniament, anaven extraient, lentament, de cada instrument i de cada família, el seu llenguatge idiomàtic, propi, diferenciat.

Per això, si aquest ens és un repertori poc conegut, pot valdre la pena d'acostar-s'hi tenint ben vius els referents –probablement més ben definits en la nostra memòria- dels assoliments del barroc ple, el del segle XVIII, per capir realment el valor del camí que –amb un mestratge, una visió, un *gust* realment remarcables- aquells homes van iniciar.

Tarquinio Merula (ca. 1595 – 1665) va ser actiu a Bèrgam, Cremona i altres ciutats norditalianes, a més d'a Varsòvia. És una figura clau en el desenvolupament de gèneres com la cantata, la sonata, la simfonia, l'ària i les variacions sobre un baix (aquests dos elements coincideixen a *Su la cetra amorosa*). La seva producció vocal profana abraça des de les *canzonette*, fins als madrigals en l'estil *concitato* en la línia de Monteverdi.

Dario Castello (Venècia, primera meitat de segle XVII) deixà dos volums de sonates reeditats repetidament, en què apareixen uns patrons formals molt

Comentari del programa

clars, i unes juxtaposicions de tempos i afectes contrastats, propis del *stile moderno* del seu temps.
La segona sonata de G. B. Fontana (Brèscia ?1589 - ?Pàdua - ?1630) mostra, com la resta de la seva producció instrumental coneguda, una divisió ben visible en seccions contrastades, basades en un material melòdic que és fàcilment relacionable amb el que abunda a les *canzone* i les danses contemporanis.
Biagio Marini (Brèscia 1594 – Venècia 1663), instrumentista i compositor actiu a diverses ciutats del Véneto, a Milà i a diverses ciutats transalpines, és especialment conegut per la seva literatura per a instrument solista, ja sigui la corneta o el violí, i tant en les seves sonates com en els *passacaglie* –construcció melòdica sobre un baix obstinat, repetitiu, que llavors coneixia tothom- com els que figuren en aquest concert.
La *Battaglia de Barabaso, yerno de Satanás* d'Andrea Falconieri (Nàpols, 1585/6 – 1656) s'inscriu en la tradició, a cavall entre el Renaixement i el Barroc, de les batalles, gènere que imita precisament les sonoritats dels esdeveniments bèl·lics, al temps que exemplifica la seva tendència a posar noms descriptius a les seves composicions.

Josep Maria Vilar

Traduccions

Un Bambin che va alla scola

fatto son ohimè meschin
ond' Amor m'ha preso à folla
come fuss un passerin.
Quel ch'è peggio e che la Puta
che m'insegna l'alfabet
d'ogni mal sempre m'inputa
e s'acorda col fraschet.

Un ucel che sta nel bosco
fatto son ohimè meschin
ond'amor col fiele e tosco
m'ha inescato il saracin.
Quel ch'è peggio, è ch'il crudele
privo m'ha di libertà
e con lagime, e querele
vivrò sempre in povertà.

Duro sasso à presso un rio
fatto son ohimè meschin
onde l'acqua de l'oblio
bevo ogn'hor, per mio destin.
Quel ch'è peggio, e ch'ho nel petto
vivo incendio, e grave ardor
che mi fa tanto sogetto
che languendo, pero ogn'hor.

Come cera apo del foco
mi consumo ohimè meschin
e mancando à poco à poco
alla fossa vuo vicin.
Quel ch'è peggio, e mi dispiace
che restiate voi qua sù
onde prego Amor rapace
ch'anco voi porta là giù.

Un nen que va a l'escola
ai de mi, sóc desventurat
doncs bojament m'he enamorat
com si fos un pardalet.
I el que és pitjor és que la Dolenta
que m'ensenya l'alfabet
sempre em culpa de tots el mals
i es posa d'acord amb l'ampolla.

Un ocell al bosc
ai de mi, sóc desventurat
doncs l'amor tosc i amb rancor
m'ha ben colpit.
I el que és pitjor és que el cruel,
m'ha privat de llibertat
i amb llàgrimes i querelles
viuré sempre en mendicitat.

En una roca prop del riu
ai de mi, sóc desventurat
doncs l'aigua de l'oblit
bec cada hora, pel meu destí.
I el que és pitjor és que tinc al pit,
un incendi viu i un gran ardor
que em fa tant efecte
que em debilita per moments.

Com la cera del foc
em consumeixo, ai de mi,
desventurat
i morint a poc a poc
vaig camí de la fossa.
I el que és pitjor, i em lamento,
és que resteu vós aquí dalt
i prego Amor rapaç,
que també aneu allà baix.

Folle è ben che si crede
che per dolci lusinghe amorose
o per fiere minaccie sdegnose
dal bel Idolo mio rittraga il piede.
Cangi pur suo pensiero
ch'il mio cor prigioniero
spera che goda la libertà
dica dica chi vuole dica chi sa.

Boig és aquell qui creu
que per dolços enganys amorosos
o per cruels amenaces altives
del bell Ídol meu faré pas enrere.
També és seu pensament
que el meu cor presoner
espera gaudir de llibertat
que ho digui qui vulgui, que ho
digui qui sàpiga.

Traduccions

Altri per gelosia
spiri pur empie fiamme dal seno
versi pure Megera il veneno
perchè rompi al mio ben, la fede
mia.
Morte il viver mi toglia
mai fia ver che si scioglia
quel caro laccio che preso m'ha
dica dica chi vuole dica chi sa.

Ben havrò tempo, e loco
da sfogar l'amorose mie pene
da temprar de l'amato mio bene
e de l'arso mio cor, l'occulto foco.
E trà l'ombre, e gli orrori
de nuturni splendori
il mio bel furto s'asconderà
dica dica chi vuole dica chi sa.

Chi vuol ch'io m'inamori
mi diè almen di che?
se d'animati fiori
un fiore che cosa è?
se di begli occhi ardenti
ah che sian tosto spenti?
la morte ohimè n' uccide
il tempo il tutto frange
hoggi si ride
e poi diman si piange.

Se vuol ch'un auro crine
mi leghi, e che sarà?
se di gelate brine
quel or si spargerà?
la neve del bel seno
qual neve ancor vien meno
la morte ancor produce
terror, ch'il seno ingombra,
hoggi siam luce
e poi diman siam ombra.

Dovrò prezzar tesori
se vedo io morirò
e ricercar honori
che presto io lascierò?
in che fondar mia speme
se giongon l'hore estreme?

Altres per gelosia
moren amb flames sense pietat al pit
vessa també Megera el verí
per a què deixí el meu bé, la meva fe.
La mort el viure em pren
i veu cruel que es desfà
el llaç que em manté pres
que ho digui qui vulgui, que ho
digui qui sàpiga.

Tindré temps, boig per
desfogar les meves penes amoroses
de temperar, del meu bé estimat
i del meu cor consumit, el foc ocult.
I entre les ombres i els horrors
de nocturns esplendors
el meu gran furt s'ocultarà
que ho digui qui vulgui, que ho
digui qui sàpiga.

Qui vulgui que m'enamori
que em digui almenys de qui.
Si de flors amb ànima,
què és una flor?,
si de bells ulls ardents,
que de cop i volta es tanquen?
La mort, ai de mi, mata
el temps tot ho escapça
avui riem
i demà plorarem.

Si vol que una cabellera daurada
em lligui, què importa?
Si en gelades hivernals
l'or s'escamparà?
La neu de la bella sina
com a neu desapareix,
la mort encara porta
terror, que el pit obstrueix.
Avui som llum
I demà serem ombra.

Hauré de valorar els tresors
si veig la mort a prop
i cercar honors
que ben aviat deixaré?
En què puc fonamentar esperances
si arriba el meu darrer adéu?

Traduccions

ohimè che mal si pasce
di vanitade il core,
hoggi si nasce,
e poi diman si muore.

Ai de mi, mal s'alimenta
de vanitats el cor,
avui naixem
i demà morirem.

Sempre lieta gioconda e brillante
Leggiadretta gentile e vezzosa
Tutta viva compita e galante
e la bella Dorina amorosa
non è Dama la più gratiosa
non è Ninfa la più garbatina
de la cara mia amata Dorina.

Sempre joiosa i brillant
plena d'elegància, gentil i graciosa
tota viva i galant
és la bella Dorina amorosa,
no hi ha dama més graciosa
no hi ha nimfa més dolça
que la meva estimada Dorina.

Se la ride, ò la balla ò la canta,
se la scherza, la guarda ò lavora,
la rapisce, la lega l'incanta
la ferisce l'accend'e innamora,
ogn'un l'ama, la serva, e l'adora,
ch'ella è troppo gustosa, e carina
la mia cara amorosa Dorina.

Si riu, balla o canta,
si fa broma, mira o treballa,
atrau, uneix, encanta
fereix i enamora,
tots l'estimen, la serveixen i l'adoren,
i ella és tan adorable i bonica
la meva estimada Dorina

Mai si turba si sdegna, ò s'adira
mai si mostra rittrosa, ò rubella
anzi ascolta, gradisse, e rimira
compatisce, e cortese favella
quanto è vaga, mirabile, e bella
tanto è dolce gustosa mamina
la mia cara diletta Dorina.

Mai no s'altera, s'irrita o s'enfada
mai no es mostra esquiva ni desplaent
si no que escolta, desitja i observa
es compadeix i parla amablement,
que graciosa, excepcional i bella
tan dolça i agradable nina
la meva estimada tendra Dorina

Gioia gusto placer, e diletto,
gaudio pace dolcezza, e contento
spira e porge quel viso, e quel
petto
quel leggiadro, e gentil
portamento,
ahi ch'al cielo rapire mi sento
quando miro, e vagheggio vicina
la mia cara adorata Dorina.

Joia, gust, plaer i tendresa
gaudeixo de dolça pau i estic
content
emana i ofereix aquella cara,
aquell pit
aquell elegant i gentil posat,
i jo sento que vaig al cel
quan miro i sento a prop
la meva estimada i bonica Dorina.

Non ha'l regno d'amor più felice di me
Nò alla fe vivo lieto nel cor sento
ogn' hor
un contento, un piacer, un pensier
dolc'e car che mì sprona ad amar.

Ningú no és més feliç que jo al regne de l'amor
visc feliç i sento en el cor a tota
hora
una felicitat, una joia, un pensament
dolç que m'incita a estimar.

O che dolce dilet, mi trabocca nel
sen

Oh! Quina dolça joia em vessa al
pit

Traduccions

vengo men e col canto, e col
suon, in canzon
canto rime, e strambot, giorno, e not,
ò che car viver lieto, e danzar.

Che soave gioir e l'amar, e goder
quest'e'l ver e godendo baciar e
bear l'alma,
èl pet, e quel vis Paradis
d'un' amant servo fido, e constant.

Ah, che più non si puo, per
dolcezza,
e content, io mi sent, a mancar, e
finir
nel tuo petto mio cor caro ardor,
morte vien a Dio Filli mio ben.

El me tira nott' e di
con la saetta
Amor furbetta
Ma, spero un giorno
di far ritorno
nel mio primiero stato
ah son piagato.

El me tira notte, e di
con l'arco, e strale
e mi fa male
ma spero maga
che la mia piaga
ritorni à miglior stato,
ah, son piagato

El me tira notte, e di
col fero dardo
ond'io tutto ardo
ma spero aita
alla ferita
[et] al mio cor sprezzato
ah, son piagato.

El me tira notte, e di
senza far tregua
e'l sen dilegua
ma spero forsi

vinc content i amb el cant i el so
d'una cançó
canto rimes i poemes, dia i nit,
i visc feliç i ballo.

Quina suau joia porta l'amor, i un ver
gaudir, i gaudeixo besant i
extasiant l'ànima,
és el pit i la cara bonica
d'una amant servil, fidel i
constant.

Ah, més no es pot, per dolçor,
i content jo em sento, morir i
acabar
al teu pit amb el meu ardor,
arriba la mort al meu fill Déu,
estimat.

M'arrossega nit i dia
amb la sageta,
amor graciós.
Però, espero un dia
poder tornar
al meu primer estat
ah, estic malalt.

M'arrossega nit i dia
amb l'arc, i la fletxa
i em fa mal
però espero hàbil
que la meva plaga
millori,
ah, estic malalt.

M'arrossega nit i dia
amb el cruel dard
i jo tot cremo
però espero cura
a la ferida
i al meu cor trencat,
ah, estic malalt.

M'arrossega nit i dia
i sense treva
ell desapareix
però espero dubtós

Traduccions

se troppo corsi,
ritrat il pie legato
òsfortunato.

si massa cors
representen el peu lligat,
desafortunat.

Hor ch'è tempo di dormire
dormi dormi figlio e non vagire,
Perchè, tempo ancor verrà
che vagir bisognerà
deh ben mio deh cor mio fà,
fà la ninna ninna na.

Ara que és hora de dormir
dorm, dorm fill i no ploris
perquè vindran altres temps
on hauràs de plorar
Oh, déu meu, oh cor meu
que fa nina nina na.

Chiudi, quei lumi divini
come fan gl'altri bambini,
Perchè tosto oscuro velo
Priverà di lume il cielo
deh ben mio deh cor mio fà,
fà la ninna ninna na.

Tanca els llums divins
com fan els altres nens,
perquè un vel fosc i opac
privarà de llum el cel
Oh, déu meu, oh cor meu
que fa nina nina na.

Over prendi questo latte
Dalle mie mammelle intatte
Perchè ministro crudele
Ti prepara aceto e fiele
deh ben mio deh cor mio fà,
fà la ninna ninna na.

Pren aquesta llet
de les meves mamelles intactes
perquè un ministre cruel
et prepara vi agre i amarg
Oh, déu meu, oh cor meu
que fa nina nina na.

Amor mio sia questo petto
Hor per te morbido letto
Pria che rendi ad alta voce
L'alma al Padre su la croce
deh ben mio deh cor mio fà,
fà la ninna ninna na.

Amor meu que sigui aquest pit
ara per tu un tendre llit
resa que torni en veu alta
l'ànima del pare a la creu
Oh, déu meu, oh cor meu
que fa nina nina na.

Posa hor queste membra belle
Vezzosette e tenerelle
Perchè puoi ferri e catene
Gli daran acerbe pene
deh ben mio deh cor mio fà,
fà la ninna ninna na.

Reposa ara en aquests membres bells
graciosos i tendres
perquè després ferros i cadenes
et duran aspres penes.
Oh, déu meu, oh cor meu
que fa nina nina na.

Queste mani e questi piedi
Ch'or con gusto e gaudio vedi
Ahimè com'in varij modi
Passeran acuti chiodi

Aquestes mans i aquests peus
Que ara amb joia veus
Déu meu, de vàries formes
els travessaran claus punyents.

Questa faccia gratiosa
Rubiconda hor più che rosa
Sputi e schiaffi sporcheranno
Con tormento e grand'affano

Aquesta cara graciosa
rodona ara i color rosa
l'embrutaran escopinades i bufetades
amb turment i gran patiment

Traduccions

Ah con quanto tuo dolore
Sola speme del mio core
Questo capo e questi crini
Passeran acuti spini

Ah ch'in questo divin petto
Amor mio dolce diletto
Vi farà piaga mortale
Empia lancia e disleale

Dormi dunque figliol mio
Dormi pur redentor mio
Perchè poi con lieto viso
Ci vedrem in Paradiso

Hor che dorme la mia vita
Del mio cor gioia compita
Tacia ognun con puro zelo
Tacian sin la terra e'l Cielo

E fra tanto io che farò
Il mio ben contemplerò
Ne starò col capo chino
Sin che dorme il mio Bambino

Ai, amb quant dolor teu
esperança sola del meu cor
Aquest cap i cabellera
seran coberts per punxegudes
espines

En aquest diví pit
amor meu, dolç estimat
arribarà una plaga mortal
d'una llança impia i deslleial

Per tant, dorm, fill meu
dorm també redemptor meu
perquè més tard amb el rostre
feliç
ens veurem al paradís

Ara que dorm la meva vida
el meu cor ple de joia
calleu tots amb punya
calleu tan a la terra com en el Cel.

I mentrestant, què faré jo
el meu estimat contemplaré
restaré amb el cap cot
fins que dormi el meu Fill.

Currículums

LA CARAVAGGIA

A finals del 2004, Lluís Coll aprofita la proximitat del seu concert de final d'estudis a l'ESMUC per establir el conjunt que ja feia temps que tenia en ment: La Caravaggia (un conjunt instrumental centrat en instruments tan poc comuns com la corneta, el baixó o el sacabutx), i el seu repertori.

El nombre de músics que toquen amb La Caravaggia varia a cada programa, ja que en el tipus de repertori que interpreten no existeixen formacions estàndard.
El primer programa del conjunt va ser *Delectare, docere et movere*. Aquest programa de música instrumental italiana del segle XVII compta amb una formació mixta de vents i corda, i els va permetre guanyar el primer premi en la categoria *ensemble* en el Concurs International de Cuivres Anciens de Toulouse, celebrat el 2006. A més d'aquest programa del primer barroc, La Caravaggia ha elaborat fins al 2007 dos programes amb música del Renaixement, amb els quals també ha realitzat gires per la península ibèrica.
In mani dei catalani, un repàs de la connexió entre la Corona d'Aragó i la península itàlica en el segle XVI, ha permès a la formació catalana ser guardonats novament en el concurs belga IYAP-Historical Wind Instruments (2007), del prestigiós Festival Laus Poliphoniae, celebrat a la ciutat d'Anvers.
El duc de Lerma és un altre programa construït a partir d'un dels únics cançoners escrits expressament per a l'ús de ministrers, que La Caravaggia presenta conjuntament amb la formació de més prestigi internacional en el seu camp: Les Sacqueboutiers de Toulouse. Aquests dos últims programes responen a la voluntat de donar a conèixer la formació típicament hispànica d'instruments de vent —els ministrers—, i el seu repertori.
Finalment, La Caravaggia col·labora assíduament amb conjunts vocals de renom. Així, l'any 2007 ha sortit a la venda el disc *P. Miquel López (1669-*

1723) Mestre de l'Escolania de Montserrat. Música per a orgue. Missa a Onze. Antífones marianes, que La Caravaggia ha enregistrat conjuntament amb l'Escolania i la Capella de Montserrat. Per altra banda, al juliol de 2007, va fer una primera col·laboració amb el prestigiós grup vocal La Colombina en motiu de la celebració del centenari de la Biblioteca de Catalunya.

Aquest 2008, La Caravaggia afronta nous projectes, entre els quals cal destacar el nou programa Merula, *Els capricis del Cavalier Merula*, amb la mezzosoprano Marta Infante, i un nou projecte discogràfic amb música de Juan Esquivel de Barahona, que compta amb la col·laboració del musicòleg Francisco Rodilla León. Aquests dos programes (sobre Merula i sobre Esquivel) són produccions del Festival de Música de Torroella de Montgrí.

Currículums

LLUÍS COLL

Neix el 1977 a Manresa, on comença els seus estudis musicals. Als quinze anys, deixa el conservatori i inicia una breu aproximació al jazz que li obre les portes al món del rock, que ja no abandonarà. El 2001 descobreix la corneta, i després d'uns mesos de formació autodidacta, ingressa a l'ESMUC com a alumne de Jean Pierre Canihac. El 2005 obté el títol de grau superior en música antiga en l'especialitat de corneta i inicia els estudis de postgrau en el CNSMD de Lió.
Ha format part de grans produccions com *L'Orfeo*, *Il ritorno d'Ulisse in patria*, *L'incoronazzione di Poppea* i les *Vespres* de Monteverdi, o l'*Orfeo ed Euridice* de Gluck, en sales com el Lincoln Center de Nova York, el Teatro Piccolo de Milà, el Gran Teatre del Liceu, el Teatro de La Maestranza de Sevilla… Ha tocat sota la direcció de Jordi Savall, Cristoph Rousset, Dominique Vise, Pierre Cao, Martin Gester, Simon Carrington, Sergio Vartolo, Antoni Ros Marbà… amb formacions com Hespèrion XXI, Les Sacqueboutiers, l'Ensemble Clément Janequin, la Orquesta Barroca de Sevilla, l'Orquestra Barroca Catalana, Le Concert de l'Hostel Dieu, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu o la Real Filharmonía de Galicia arreu de l'estat, França, Alemanya, Itàlia, Àustria, Bèlgica, Finlàndia, Estats Units, Japó… Ha realitzat enregistraments amb Hespèrion XXI, Sergio Vartolo, La Caravaggia, Forma Antiqva, La Reverencia, el Cor de la Generalitat Valenciana, la Compañía Nacional de Teatro Clásico per a la RNE…

A més a més, ha donat conferències a alumnes de doctorat de musicologia de la UAB, a la Facultat de Música de la Universitat de Lahti (Finlàndia), al Curso Internacional de Música Antigua de Càceres i al Conservatori de Girona, del qual n'és professor de corneta i d'improvisació a l'Aula de Música Antiga. A més, ha estat repetidament convidat a dirigir altres conjunts, com els Ministriles Hispalensis, actuant en llocs com el Festival Internacional de Música Antiga de Sevilla.
L'abril de 2006 obté el primer premi en el Concours International de Cuivres Anciens de Tolouse en la categoria de corneta solista, l'únic que existeix a nivell mundial amb aquest instrument com a protagonista.

Currículums

MARTA NFANTE

Nascuda a Lleida, ciutat on comença els seus estudis de piano, viola i cant, completa la seva formació superior a la Universitat de Ostrava, a la República Txeca, on també forma part de l'*ensemble* de l'Òpera Nacional de Moràvia. Fins a la data, ha actuat a Txèquia, Polònia, Grècia, Jordània, Egipte, Síria, Líban i Japó, així com a diferents festivals i auditoris d'Espanya, on ha cantat amb grups com Música Ficta, Anthonello (Japó), La Folía, Músicos del Buen Retiro, Capilla Real de Madrid, Zarabanda, Amsterdam Barroque Company, etc. Ha cantat amb l'Orquestra Simfònica de Galícia, l'Orquestra Simfònica de Madrid, l'Orquestra Nacional d'Espanya, i la Filharmònica de Màlaga, entre d'altres, i ha treballat sota la batuta de J. Pons, R. Steubing, L. Ramos, A. Tamayo, M. A. Gómez Martínez, Aldo Ceccato i Leon Botstein. Ha ofert recitals amb el pianista Jorge Robaina a la Fundació Juan March de Madrid i al Palau de la Música Catalana de Barcelona, i va obtenir un premi en el concurs El primer palau, per la seva interpretació de Mahler i Dvorák.

Entre la seva discografia s'hi troben *Cancionero de Turín*, *Missae*, d' Alonso Lobo, *Villanescas,* de Guerrero, i el *Parnaso espanyol*, de Ruimonte, junt amb Música Ficta per a la discogràfica Enchiriadis. Acaba de presentar el seu primer disc com a solista, *Alto cantatas,* de Telemann, amb l'Ensemble Fontegara, dirigit per Raúl Mallavibarrena. Al 2007 cantarà en el cicle del Mozarteum d'Argentina, a Brasil, Uruguai i Xile, i acaba de presentar un disc de *Tonos* del barroc espanyol, gravat amb l'arpista Manuel Vilas.

Discografia

Marta Infante & Manuel Vilas
Tonos al arpa

Marta Infante,
mezzosoprano
Manuel Vilas, arpa doppia

ENCHIRIADIS - EN 2021

WEBS

www.lacaravaggia.com

PRÒXIM CONCERT

Plaça de la Vila
Divendres 8 d'agost
22.30 h

DEL COR AL COR ... LA COLOSSAL MISSA SOLEMNIS DE BEETHOVEN

ORQUESTRA DE CAMBRA DE PRAGA
COR FILHARMÒNIC DE PRAGA
LUKÁŠ VASILEK, director del cor
ONDREJ KUKAL, director
JAROSLAV TUMA, orgue
LUDMILA VERNEROVÁ, soprano
JANA SÝKOROVÁ, mezzosoprano
JAROSLAV BREZINA, tenor
ZDENEK HLÁVKA, baríton

C

CATALAN! MUSIC

Regala Música!

MIQUEL FARRÉ
Brahms: Intermezzi, Klavierstücke, Fantasies

SIRA HERNÁNDEZ
Albéniz abans Albéniz

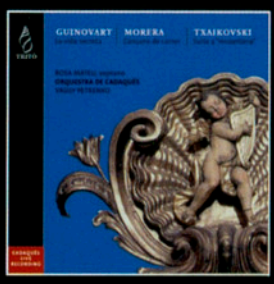

ROSA MATEU, ORQUESTRA DE CADAQUÉS
Guinovart · Morera · Txaikovski

CORAL SANT JORDI
Sardanes cantades

OLGA SALA
Cançons de bressol

LOM PIANO TRIO
Cançons i trios de piano, Shostakovich

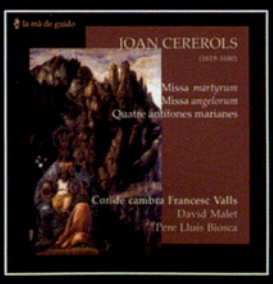

JOAN CEREROLS
Misses i antífones

ORQUESTRA DE CADAQUÉS, CORAL DE BILBAO
Granados: Goyescas

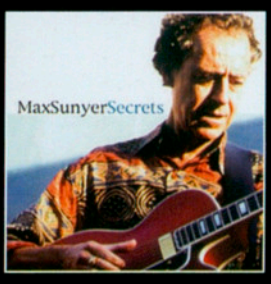

MAX SUNYER
Secrets

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Indústries Culturals

Organitza:

Emissores oficials del Festival:

Col·laboren:

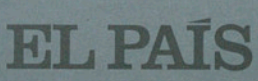

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PARRÒQUIA DE
SANT GENÍS

Patrocinen:

Diputació
de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

AJUNTAMENT DE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Disseny portada i contraportada: Giralt-Miracle Associats SL - Realització: Isabel Giraldo | Maquetació: dafont www.dmesfont.cat

Amb la col·laboració i el patrocini de:

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA